

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΤΑΣΣΟΝΤΑΙ ΠΛΕΟΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΕΥΡΩ (του Γιώργου Δελαστίκ)

Ενα κεφαλιώδους σημασίας πολιτικό συμπέρασμα μπορεί να εξαχθεί από τη στάση της Ουάσιγκτον κατά τη διάρκεια αυτών των χρόνων, όπου παράλληλα με την παγκόσμια οικονομική κρίση μάλιστα και ο κλυδωνισμός της Ευρωζώνης και του ευρώ: Η ηγεσία των ΗΠΑ τάσσεται πλέον

κατά του ευρώ με τη σημερινή του μορφή και με τους υφιστάμενους κανόνες λειτουργίας της Ευρωζώνης!

Μελετώντας τα αποτελέσματα της δεκαετούς ύπαρξης του ευρώ ως ενιαίου νομίσματος της Γηραιάς Ηπείρου σε υλική και όχι απλώς σε λογιστική μορφή, οι Αμερικανοί ηγέτες συνειδητοποίησαν ότι είχαν διαπράξει σοβαρότατο σφάλμα στις αρχές του 21ου αιώνα. Υποτίμησαν τις συνέπειες που θα είχε η κυκλοφορία του ευρώ αναφορικά με την επέκταση της οικονομικής, επομένως και πολιτικής ηγεμονίας της Γερμανίας σε ολόκληρη την ευρωπαϊκή ήπειρο.

Νόμισαν ότι το ευρώ θα διευκόλυνε την περαιτέρω διεξόδου των αμερικανικών επιχειρήσεων στην Ευρώπη, καθώς αντικειμενικά περιόριζε δραστικά τους πολλαπλούς συναλλαγματικούς κινδύνους στους οποίους ήταν εκτεθειμένες οι εταιρείες των ΗΠΑ στην Ευρώπη. Η ζωή απέδειξε, όμως, ότι μέσα στη δεκαετία αυτή το ευρώ υποχρέωσε όλες τις χώρες που το χρησιμοποιούν ως εθνικό τους νόμισμα να υπαχθούν σε πρωτοφανή βαθμό στη γερμανική επικυριαρχία.

Η αλήθεια είναι ότι οι πολιτικές εξελίξεις στις ΗΠΑ καθιστούσαν ουσιαστικά αδύνατο στην αμερικανική ηγεσία να

αντιληφθεί τι επρόκειτο να γίνει με το ευρώ, το οποίο βρισκόταν στην τελική φάση πριν τεθεί σε κυκλοφορία. Υπενθυμίζουμε ότι το ευρώ τέθηκε σε κυκλοφορία την 1η Ιανουαρίου του 2002. Μόλις έντεκα μήνες νωρίτερα, την 21η Ιανουαρίου του 2001, είχε αναλάβει πρόεδρος των ΗΠΑ ο υιός Τζορτζ Μπους, μετά τη νοθεία στις εκλογές της Φλόριντα τον Νοέμβριο του 2000.

Στην εξουσία δηλαδή αναρριχήθηκαν οι νεοσυντηρητικοί, η αμερικανική ακροδεξιά φασίζουσας νοοτροπίας, η οποία θεωρούσε ότι με τους αλλεπάλληλους κατακτητικούς πολέμους στη Μέση Ανατολή που σχεδίαζε θα διασφάλιζε την πλανητική ηγεμονία των ΗΠΑ μέσω του ενεργειακού εκβιασμού όλων των μεγάλων βιομηχανικών δυνάμεων και... συμμάχων (!) της Ουάσιγκτον – της Ευρώπης, της Ιαπωνίας, της Κίνας...

Μόλις τρεισήμισι μήνες πριν από την επίσημη έναρξη κυκλοφορίας του ευρώ είχαμε την τόσο καλυμμένη με μυστήριο και υποψίες 11η Σεπτέμβρη του 2001 με τις επιθέσεις στις ΗΠΑ, οι οποίες επέτρεψαν στους νεοσυντηρητικούς της κυβέρνησης Μπους να αρχίζουν τους κατακτητικούς πολέμους τους αρχικά στο Αφγανιστάν και πολύ σύντομα στο Ιράκ, όπου τα πράγματα εξελίχθηκαν πολύ διαφορετικά από όπως περίμεναν. Κατά την οκταετία της νεοσυντηρητικής ακροδεξιάς παράνοιας στην ηγεσία των ΗΠΑ κανένας προβληματισμός για το ευρώ δεν ήταν δυνατόν να αναπτυχθεί εκ μέρους των Αμερικανών ηγετών. Η άνοδος στην εξουσία του Μπαράκ Ομπάμα με τις προεδρικές εκλογές του 2008 συνέπεσε με το ξέσπασμα ακριβώς από τις ΗΠΑ της χρηματοπιστωτικής κρίσης, οπότε υπήρχαν πολύ σοβαρότερα καθήκοντα για την αμερικανική ηγεσία από τους προβληματισμούς περί ευρώ.

Μόλις όμως τα πράγματα κάπως ηρέμησαν, έστω και αν η κρίση κάθε άλλο παρά ξεπεράστηκε, η Ουάσιγκτον εκ των πραγμάτων αναγκάστηκε να έρθει σε επαφή με το πρόβλημα του ευρώ και της μέσω του ευρώ γερμανικής ηγεμονίας στην Ευρώπη. Μέσω της άμεσης και διαρκούς ανάμειξης του ΔΝΤ, το οποίο ελέγχουν πλήρως, οι Αμερικανοί σταδιακά συνειδητοποίησαν ότι τα

Μνημόνια που επιβλήθηκαν από τους Γερμανούς στην Ελλάδα, στην Ιρλανδία, στην Πορτογαλία, στην Κύπρο και απειλούν να επεκταθούν στην Ισπανία, ίσως και στην Ιταλία και ποιος ξέρει σε ποια άλλη ευρωπαϊκή χώρα, αποτελούν στην ουσία σύμφωνα παράδοσης πολιτικής και οικονομικής των αντίστοιχων χωρών στη γερμανική επικυριαρχία! Η αρχική αντίδραση της Ουάσιγκτον ήταν να χρησιμοποιήσει το ΔΝΤ ως μοχλό εκβιασμού ώστε να αυξήσει κατακόρυφα για το Βερολίνο το οικονομικό κόστος της καθυπόταξης αυτών των χωρών της Ευρωζώνης.

Το πρόσχημα για τις ΗΠΑ ήταν η προβολή μέσω του ΔΝΤ της βιωσιμότητας του δημόσιου χρέους κάθε «μνημονιακής» χώρας, αρχής γενομένης από την Ελλάδα. Στην ουσία, δηλαδή, οι Αμερικανοί επιδιώκουν να κατοχυρώσουν θεσμικά ότι οι Γερμανοί θα πληρώνουν ακόμη και εκατοντάδες δισεκατομμύρια ευρώ για κάθε χώρα της Ευρωζώνης που το δημόσιο χρέος της θα καθίσταται μη βιώσιμο, υπονομεύοντας έτσι τα κέρδη του Βερολίνου, οικονομικά και πολιτικά, από τη λειτουργία της Ευρωζώνης, ώστε τελικά να οδηγήσουν σε αποσύνθεση το ευρώ.

Γιώργος Δελαστίκ

Πηγή: Έθνος

Φωτό:wikipedia